

1. Okresní soud ve Vsetíně rozsudkem ze dne 23. 9. 2010 zamítl žalobu na určení vlastnického práva k pozemku parc. č. 2250/11 v k. ú. Velké Karlovice, neboť ze svědecké výpovědi svědka Karla Nového vyplynulo, že žalobce byl již v roce 1991 seznámen se skutečností, že plot ve vlastnictví žalobce neleží na hranici pozemku parc. č. 2249 a parc. č. 2250, nýbrž je „posunut“ dovnitř pozemku parc. č. 2250. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 14. 5. 2014 rozsudek soudu prvního stupně změnil, tak že určil vlastnické právo žalobce k pozemku parc. č. 2250/11 v k. ú. Velké Karlovice. Odvolací soud zopakoval dokazování, přičemž dospěl k závěru, že svědecká výpověď svědka Nového je nevěrohodná, neboť z roku 1991 si na nic v zásadě nepamatuje, pamatuje si však zcela přesně na okolnost, že na blíže nespecifikovaném jednání se měla pohybovat osoba se shodným jménem jako žalobce. Jelikož držená část pozemku nedosahuje ani 50 % skutečně vlastněné výměry, žalobě vyhověl.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, které považuje za přípustné podle § 237 o. s. ř. Odvolací soud a) nesprávně zhodnotil svědeckou výpověď svědka Nového, b) neprovedl navržené důkazy, c) při hodnocení dobré víry pominul, že žalovaný držel pozemek parc. č. 2250/11 na základě absolutně neplatné smlouvy pro neurčitost, a proto podle judikatury dovolacího soudu nemohl být v objektivní dobré víře.

Zabývejte se otázkou přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř. a zabývejte se i otázkou dovolacích důvodů.

2. Usnesením odvolacího soudu bylo v průběhu odvolacího řízení postupem podle § 107a o. s. ř. rozhodnuto, že namísto žalobkyně K. Y., s. r. o., vstupuje X. Y., s. r. o. Žalovaný proti tomuto usnesení podal dovolání. Namítl, že k postoupení pohledávky došlo za účelem způsobení újmy žalovaného, neboť již v řízení před soudem prvního stupně vznesl důvodně námitku promlčení, přičemž postoupením pohledávky sleduje jediný cíl, a to faktickou nevymahatelnost nároku žalovaného na náhradu nákladů řízení vůči žalobkyni. Je dovolání v dané věci přípustné?

3. Okresní soud v Uherském Hradišti usnesením ze dne 15. 11. 2013 zrušil svůj rozsudek ze dne 2. 3. 2011 (výrok I.), zastavil řízení (výrok II.), rozhodl, že žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení (výrok III.), a rozhodl, že vedlejšímu účastníkovi na straně žalobce se nepřiznává náhrada nákladů řízení (výrok IV.). Krajský soud v Brně – pobočka ve Zlíně k odvolání žalobce a vedlejšího účastníka na straně žalobce, které směřovalo jen do výroků o náhradě nákladů řízení, usnesení soudu prvního stupně ve výroku III. změnil tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci 52 260 Kč do tří dnů od právní moci usnesení (výrok I.), odvolání vedlejšího účastníka na straně žalobce zamítl (výrok II.) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výroky III. a IV.).

Proti výroku I. usnesení odvolacího soudu podal dovolání žalovaný, neboť odvolací soud nesprávně při rozhodování o náhradě nákladů řízení aplikoval § 146 odst. 2 věty druhé o. s. ř. namísto § 146 odst. 2 věty první o. s. ř., případně měl aplikovat § 150 o. s. ř., a navrhl, aby dovolací soud změnil usnesení odvolacího soudu tak, že se žalovanému přiznává náhrada nákladů řízení před soudy všech stupňů. Žalobce s dovoláním vyslovil nesouhlas, namítl nepřípustnost dovolání jen do výroku o náhradě nákladů řízení, namítl také nepřípustnost podle § 237 o. s. ř., neboť žalovaný nevymezil otázku příslušnosti dovolání.

Proti výroku II. usnesení odvolacího soudu podal dovolání vedlejší účastník na straně žalobce, když vyslovil nesouhlas s aplikací § 150 o. s. ř. Žalobce s dovoláním vedlejšího účastníka na straně žalobce vyslovil nesouhlas. Žalovaný navrhl dovolání odmítnout, neboť vedlejší účastník není oprávněn podat dovolání, nadto nebyla vymezena otázka přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř.

Zabývejte se přípustností obou dovolání, přičemž zejména zodpovězte přípustnost dovolání do výroku o náhradě nákladů řízení a přípustnost dovolání vedlejšího účastníka.

4. Okresní soud v Jindřichově Hradci rozsudkem ze dne 26. 7. 2012 zamítl žalobu na odstranění stavby ve vlastnictví žalovaného, která měla stát na pozemku žalobce bez právního důvodu. Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 13. 6. 2013 rozsudek soudu prvního stupně zrušil podle § 219a odst. 2 o. s. ř., neboť je třeba v řízení provést další účastníky navržené důkazy. Proti usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání, neboť nesouhlasí s právním posouzením odvolacího soudu. Domnívá se, že v řízení byly provedeny všechny potřebné důkazy, soud prvního stupně se s neprovedenými důkazy řádně vypořádal, v postupu soudu prvního stupně ani v jeho rozhodnutí nespočívá žádná vada, a proto odvolací soud měl rozhodnout věcně. Pokud tak odvolací soud nepostupoval, zatížil řízení vadou. Závěrem žalobce navrhl, aby dovolací soud napadené rozhodnutí odvolacího soudu změnil tak, že se žalovaný je povinen odstranit stavbu č. p. 23 v katastrálním území Vydří stojící na pozemku parc. č. 253/1, do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Žalovaný vyslovil s dovoláním nesouhlas. Namítl, že proti usnesení odvolacího soudu, kterým došlo ke zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně, není přípustné podle § 237 o. s. ř. dovolání, neboť se nejedná o rozhodnutí ve věci samé a nejedná se ani o konečné rozhodnutí, řízení totiž bude po právní moci rozhodnutí odvolacího soudu pokračovat před soudem prvního stupně. Navrhl proto dovolání odmítnout.

Zabývejte se otázkou přípustnosti dovolání. Pokud by dovolací soud shledal dovolání přípustné a důvodné, mohl by napadené rozhodnutí odvolacího soudu změnit?

5. Odvolací soud rozsudkem změnil zamítavý rozsudek soudu prvního stupně ve věci A proti B tak, že žalobě v plném rozsahu vyhověl. Rozsudek odvolacího soudu byl B doručen 10. 1. 2014. Dne 3. 2. 2014 bylo B doručeno opravné usnesení odvolacího soudu, týkající se výroku rozsudku ze dne 10. 1. 2014. Dokdy může B podat dovolání? Dokdy by B mohl podat dovolání, nebylo-li by opravného usnesení a na rozsudku odvolacího soudu ze dne 10. 1. 2014 by bylo poučení „proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné“?

6. Krajský soud v Brně změnil rozsudek Okresního soudu v Blansku tak, že se určuje, žalobce je vlastníkem nemovité věci blíže identifikované ve výroku rozsudku. Žalovaný napadl tento rozsudek dovoláním, kterému dovolací soud vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení odvolacímu soudu. Žalobce však v době od nabytí právní moci do rozhodnutí odvolacího soudu nemovitou věc převedl na třetí osobu, v jejíž prospěch bylo vloženo vlastnické právo do katastru nemovitostí. Jaký vliv bude mít kasační rozhodnutí dovolacího soudu na vlastnické právo této osoby?